

לפתח בקיץ האחרון

אין מול לספורט הישראלי. מאז חזר לי זירה הבינלאומית הוא משתדל להתפרסם ולהאדיר את שמה של המדינה וספורטאיה באמצעות הישגים ונצחונות, אך רק לעיני תימ רחוקות הוא זוכה לכך. לפתע, בקיץ האחרון, בא הפירסום בממדים שאיש לא חלם עליהם, אך בצורה שאיש לא רצה בה. הספורט הישראלי היה במרכזו שערוריות ספורט בינלאומיות, זו של גיאקארטה וזו של מאלאיה. השבוע נוספה לרשימה שני רוריה חדשה, בעלת צביון פוליטי. משחק כדורגל ייחודי שנערך בניקוסיה, בירת קפריסין, בין קבוצת מכבי חיפה וקבוצת אפונול המקומית, פוצץ והסתים בחגיגה רבתה, כשקהל הצופים הסתער במראות על השחקנים הישראליים, שהצליחו רק בקושי ובכמה פצעים להינצל ממשפט ליניץ.

**כלי הסתה מצרית.** משחק הכדורגל השערוריתי שהאפיל על כל היחסים הסורים שנרקמו במשך שנים, בין ישראלים וקפריסאים, איים לגרור יחסי מתוחות וריבוי איבה בין בני שני העמים, אפילו כאלה שאינם קשורים קשר ישיר בספורט, היה למעשה רחוק מלשאת אופי פוליטי כלשהו. הוא לא פוצץ בהשראת סוכנים מצריים, והקהל הסתער והיכה את הכדורגלנים הישראליים לא משום שרצה להגיב בצורה זו על מיעוט התיירות הישראלית לקפריסין.

מה שאירע היה תוצאה מקובלת למדי של מתוחות וסערות רוחות השוררות כרגיל בימינו. מיפגשי כדורגל וגורמת אף להתפרצויות. מכבי חיפה יצאה לסיבוב משחקים בפיני רייסינג כמסע של הכנסה לכושר והכנה לקראת מישחקי הליגה בישראל. המכבים לא הלהיבו במיוחד את הקהל הקפריסאי, שציפה לראות הרבה יותר ממחזיקי הגביע הישראלי. הם אומנם ניצחו במשחקים הראשון (0:4), אולם במשחק פושר. במשחקים קלם כפיירורייסינג ניצחון אפילו בעיני הכדורגלנים הישראליים. הפסידו בתוצאה 2:3. דווקא הפסד זה עורר צניין רב יותר במשחקים הישראליים. נגד קבוצת א.פ.א. בלארנקה, בו ניצחון קפריסאים, הפסידו בתוצאה 0:2. דווקא הפסד זה עורר צניין רב יותר במשחקים הישראליים. נגד קבוצת אפונול מניקוסיה. כדורגלני אפונול, יריביה המושבעים של קבוצת א.פ.א. רצו להוכיח שאינם נופלים מחד. ריהם בלארנקה, ולנצח גם כן את הקבוצה הישראלית. המכבים מצידם שאפו להוכיח שהפסדם היה מקרי בלבד. כך הוטען היה משחק הייחודי במסען דליק של מתח. עורר להצית את מסען הדלק שופט המשחק, שהתנדב לעזור לקפריסאים לזכות ביניצחון בבל מחיר. הוא התעלם מעבירות המקומיים ששיחקו בכוח רב וכתוצאה מכך נאלצו החיפאים להגיב בעבירות נגדיות. עוד לפני שהחסימים הספיקו להביא את המרחש, הייתה התוצאה 0:2 לחיובתם. את רי שהשופט אישר כשער חוקי כדור שפגע בקורת השער החיפאי וחזר למיגרש. כעבור נעים מספר, סמוך להפסקה, פסל שער שהובקע בניגודתראש של מנצלי.

**אין משמעות למכות.** באוריה כו של קיפוח בולט יש רק כדורגלנים מעטים שיוכלו לשמור על עצביהם ולרסן את עצמם. החיפאים הגיבו בהמשך המשחק בניפניות אישיות בשחקנים המקומיים, שילבו את משחקם הטכני בכניסות חזקות, הוכיחו לקפריסאים שגם הם יודעים את ה"מלאכה. ואומנם, שניו שיטת המשחק עשה את שלו. החיפאים הצליחו להשתות את התוצאה 2:2. רק אז הפך המגרש לשדה קרב אמיתי.

אחד המגינים הקפריסאים נפל קורבן ראשון, הוצא מהמגרש. ואז, דקה לפני סיום המשחק, כאשר הבקיעו החיפאים את שער הניצחון, שרק השופט לסיום המשחק, לא אישר את השער. המכבים מיהרו להקיף את השופט ולנסות לשכנעו בחוקיות שער הניצחון. שחקני אפונול ניסו להרחיקם ורפרצה תיגרת אגרופים בין שחקני שתי הקבוצות. היה זה אות לקהל חמוס-מוח לפרוץ למגרש. ביריונים רדפו אחרי השחקנים הישראליים, היכו בהם, קרעו את חולצותיהם, אילצו אותם למלט נפשם לכל הכיוונים. הכדורגלנים הקפריסאים, שרק דקה קודם לכן התגרו בישראלים, נזעקו עתה להצילם מידי הקהל שלהם. הגביע נעלם, נמסר לחיפאים רק למחרת, בסולחה.

אין זה נעים לספוג מכות, ועוד בארץ זרה. אלא שבאותה מידה עשויים אנשי מכבי חיפה לספוג מהלומות במשחק אזורי יהודה או בטבריה. כך שכל הסקת מסקנה פוליטית במקרה זה תהיה נמהרת.

(המשך מעמוד 15)

ומצאיי-שבת, הערבים בהם מחתימים על העצומה, ולנהל ויכוח סוער עד השעות הקטנות של הלילה, או עד ששוטר שהגיע למקום היה מבקש מהמתווכחים להפסיק את הרעש ואת ההתקהלות.

**"המסיבות נמאסו".** השבוע, כנראה, התיאש הנוער הדתי, אך גם הקהל התל-אביבי לא היה זקוק לתעמולה הכרוזה והנערים הפכו במשך ששת שבועות ההתקהלות לחלק בלתי נפרד מהנוף.

סיפורה ליאורה כהן, 17, היושבת כבר שבוע חמישי ליד השולחן הקטן ומסבירה לכל פונה מה נדרש ממנו: "אני הגעתי ללינה לאחר שחבר מהכיתה שלי הסביר לי מה מסורתיה. השתתפתי בשתי פגישות, בהן נידונו בעיות הכפיה הדתית, והחלטתי שזה מוצא חן בעיני והצטרפתי. להחלמה אולי לא הייתי באה, לולא הורי. הם עודדו אותי ושיכנעו אותי שזו אינה בושה לשבת ברחוב ולאסוף חתימות לעניין צדק, ביחוד כשאני לא בתנועת נוער ומסיבות יום שישי כבר נמאסו עלי."

ליאורה עדיין אינה חושבת על נישואים, אורחיים או לא — היא עוד צעירה מדי. אך עשרות אלפי החותמים, רחקים ונשרים, עודדו את אנשי הליגה כי יש סיכוי להשיג את מאה אלף החתימות, אותן הציבו לעצמם למטרה — כמספר הרוש לצורך הגשת העצומה לכנסת.

דרכי אדם

מלחמת אבות על בנים

חיי המשפחה של הרוסים. כל מבוקשי הוא, שישאירו לי את בני גירדי. הוא כל עולמי, היתה בקשתה הנרגשת של גילדה דורן לפני כשנה (העולם הזה 1193). ה"שבוע שבה גילדה להתמודד על זכותה האלמנטרית לחנך את בנה.

**הילד בירי החמות.** שמה של גילדה דורן התפרסם בארץ לראשונה כאשר נתח"ס לשם משפחתה האם: סולל, גילדה, לילדת אנגליה, הגיעה לארץ לפני כשמונה שנים כמחליקת-קרח, יחד עם להקתה. כאן הכירה צעיר, עמיתו סולל, לו נישאה, ילדה לו בן. כעבור שנים, כשרצתה לקבל ממנו גט, נאלצה להסכים שבנה ישאר בבית הוריו. במשך תקופה מסוימת הייתה גילדה מבקרת לעתים מוזמנות אצל בנה, מביאה אותו לביתה, שבקרית-אוננו, לסופי-שבוע.

אולם יום אחד נאלצה לנסוע לבקר את אמה החולה באנגליה, ומשחזרה התברר לה כי הילד אינו נמצא יותר בבית חמר. תה, אלא בבית בעלה לשעבר, בטיפולה של עורות. היא נגשה לשם ונטלה את הילד. **ביתה המשפחה יקבע.** השבוע פנתה גילדה לעורך-הדין שלמה כהן-ציון, הגישה באמצעותו בקשה להחזיק בילד. אבי הילד הגיש בקשה מנוגדת. טענה גילדה בתצהיריה: "טובת הילד דורשת שיהיה בחזקתי. נזק יגרם לו באם ימצא באחירה הנוכחית, ללא אם אוהבת."

בעלה, אשר שש בשעתו לשאת נערת זוהר ואשת חברה נוצצת, גיסה להסיל בתצהירו דופי באופיה של גילדה, טען כי היא עורכת בביתה נשפי חשק. "תמונתיה מתפרסמות מדי פעם בעתונות", טען בהציי גו גליונות העולם הזה.

עורך-הדין כהן-ציון השיב לו בהומור: "העולם הזה גם עתונות?" עמיתי קפץ מיד על ההערה: "ירשם נא בפרוטוקול". פנה לשופט, "שעורך-הדין כהן-ציון טוען שהעולם הזה אינו עתונות. אני רוצה שיעורר העתון ידע על כך."

השופט המחוזי, יצחק קיסטר, העדיף להתרשם אישית מהאחירה המתאימה ביותר לקטין. הוא דחה את המשך המשפט ללא קביעת תאריך, הודיע לצדדים להיות מוכינים לביקור-פתע של בית-המשפט בשתי הידירות, כדי לקבוע למי תימסר האפוסטרו-ססות על גירוי בן השש.

הווי

**מה שבטוח — בטוח:** בכאר-שבוע, סירב בדואי, שהביא את אשתו החולה לבית-החולים, לעזוב את המקום, טען כי הוא מפתח שיגנובו לו את אשתו משום ש. היא יפה מדי... זו התלילה: בנבעתים, נעצרה תושבת המקום, אשר נהגה לנגוב מצרכים בטופר-מקט בעזרת מכשיר-חיים מיוחד, אותה התקינה מתחת לשימלתה... **עושים חיים:** בכאר-שבוע, גנבו אלמוני גים מכונת של החברא קדישא, נסעו בה כמה ימים, נטשוה לאחר שגמרו את טיולם.



שינמן-מוגרבי, תל-אביב

האיש השולט בשרשרת בתי-מסחר לנעליים הישובה כארץ, בהם מזכרים יותר ממואה עובדים לקהל הצרכנים את הדגמים החדשים ביותר, באיכות המצויינת, במחירים עממיים:



ברנהרד שינמן

תם של שורת הנויות-פאר באזורים אחרים של הארץ היא בתכנון ובכולן ישחקו דגמי ההנעלה החדשים ביותר.

**הנפוצה ביותר.** למטרה זאת שוהה שינמן לעתים קרובות בארצות חוץ, עוקב מקרוב אחר התפתחות אופנת הנעליים על מנת לנצלה למצוי ישראלי.

כי זה נוגד את אופיו של שינמן להיחזק על מגמות אופנה חדשות באיחור של חודשיים ומפני צד שלישי. שמה של תחית נעלי שינמן בין המבוינים ובין הצרכנים מחייב אותה להיות תמיד הראשון בענף וכך אפי-שר לראות את הדגמים, שיטות הייצור והחומרים החדשים בעת ובעונה אחת בישראל, באיטליה ובארצות-הברית. דגמים חדשים אלה לעתים אפילו לא מוצגים בחלונות הראווה ובלבד לשמור על ייחודם של נעלי שינמן, שהן לישראל מה ש"אופנת פאריס לעולם."

הנעליים החדשות לכל במחירים העממיים ביותר היא הסיסמה הנחה את שינמן. והמצואות הצדיקה את כל תקותיו והוקרת הצרכנים מתבטאת בכך שנעלי שינמן הן הנפוצות ביותר בארץ ואף מספר רב של תיירים מחוץ-לארץ נמנים על לקוחותיו של שינמן.



שינמן, חיפה